

כנס רשת השותפים, יוזמת TOP15 | 14.6.21

"תמונת העתיד בארגון עסקי" - סיכום שולחן

- במבט קדימה תהיה תנודתיות רבה בשוק העבודה, יעבדו יחד דורות שונים, עוסקים הרבה במשמעויות של שימור עובדים, השקעה, איתור. שאלות שמעסיקות את המגזר העסקי:
 - לאן הולכים מבחינה כלכלית? – איך ייראה השוק הפיננסי (ביטקוין)
 - מה עסקים יעשו למען? התערבות, מעורבות, השפעה
 - איזה מיומנויות נדרשות?
 - איך יימשך שיתוף הפעולה בין משרד החינוך לבין המגזר העסקי – מתחיל כאן (במפגש הזה), תהיה בעיה של הערכה, התפיסה של המגזר העסקי צריכה להיות יותר מורכבת (לא רק כגורם מממן).
 - השורה התחתונה של המגזר היא רווח אבל ההשלכות על ההון האנושי משמעותיות וזה מעסיק את המגזר.
- הקורונה הרחיבה קצת את הפרספקטיבה. המגזר העסקי יכול לפתח את המקומות בהם הוא מתמחה ותוך כדי כך לפתח שיטות למידה חדשות שיכולות להיות בעלות תוצאות מאוד חזקות. יכולה להיווצר למידה מתוך תוצר. תוצר שהוא התוצאה של הלמידה.
- החיבור עם המגזר העסקי מאד מורכב, הרבה קהלים יחד. מורכב למדוד ולהעריך אותו ולהבין איזה מיומנויות בעצם מפתחים. האקטון בנושא סייבר ארק – המגזר העסקי נתרם והתלמידים נתרמים גם הם. לשם צריך ללכת.
- ארגון עסקי מסתכל קדימה לגבי מכונות, מיקום פיסי, פיתוח עובדים וכו'. אם היה משתף את המערכת בצרכים העתידיים שלו יוכל לשפר את המערכת (בפועל, מדברים על הצרכים היום, אבל זה כבר לא יהיה רלוונטי לעתיד)
- חשוב שיהיה דיאלוג רציף ופורה עם סביבות החינוך (לא ספוטניק) שיתוף פעולה מתמיד.
- ארגונים עסקיים שמבקשים לפתח מוצר, יפתחו אותו עם התלמידים, מוצר בר קיימה וכן זמנו.
- תפיסת ההווה והתודעה – כשמסתכלים על מבנה המשרד, אין מפמ"ר למיומנויות. מי יקדם את מה שאומרים כאן?
- בעוד 3 שנים - יהיה שולחן בנושא המיומנויות שמשרד החינוך בראשו וזה יהיה מאוד טבעי. ויהיה דיאלוג בכלל המרכיבים.
- בעבר, בית הספר בתפיסה היה צריך להיות מבודד מהקהילה בזמן המהפיכה התעשייתית. לבנות עולם מחוץ לקהילה. היום התפיסה הפוכה ובית הספר הוא חלק מהעולם וצריך להביא את העולם לבית הספר. בהקשר הזה הארגונים העסקיים הם אחד מהחלקים שצריכים להיות במערכת.
- לטובת הצלחה, נדרשת הערכה על מנת שזה ימשיך הלאה. רק דרך הערכה ניתן יהיה לגייס את המורים.
- מחברים בין תעשייה ועולם החינוך – האחריות של העולם העסקי לבוא ולהיות חלק מהאקוסיסטם של קהילה-תעשייה-חינוך. (דרך מנטורים, הורים שהם עצמם עובדים בסביבה, תלמידים שיוצאים מבית הספר לסביבה החוצה).
- האחריות של המגזר – לא רק לחלום על העתיד אלא לחשוף כבר היום את התלמידים לפוטנציאל ולהזדמנויות. אחריות משותפת - יש רצון ויש מתנדבים אבל אנחנו עדיין לא שם.
- יש מדדי אימפקט שנדרשים בארגונים עסקיים וחשוב לשלב את החשיבה הזו ואת העבודה הזו גם בעמותות. איך ניתן לאמץ את היכולות העסקיות לארגונים.
- פיתוח של חקר. זאת מיומנות שקשה לעשות אותה ולפקח עליה אך היא המיומנות הנכונה והחסרה. גם למורים. נדרשת הכשרה של מורים לגישת חקר.
- הערכה - פופולארי להגביר את ההערכה אך חושב שזה דבר מזיק במיוחד וסובלים במערכת החינוך מהערכת יתר. המערכת אימצה כלי הערכה שבאו מהתעשייה (זה טוב לתעשייה, אבל לא טוב לחינוך). זה מזיק ופוגע בתהליך החינוכי. המחנך לא מקבל "שקט" לעבוד ולא עסוק במה שצריך אלא בהערכה. כך גם התלמידים לא לומדים את מה שצריך. ובכלל "אסור להיכשל במערכת החינוך" במחקר – כל הזמן נכשלים, מנסים לפענח תהליכים פיסיקליים ולא מצליחים אז מנסים אסטרטגיה אחרת. בשביל מחקר פתוח, שגם המנחה לא יודע לאן

זה יוביל, כך ניתן לקבל מחקר מעניין וטוב. **היום מערכת החינוך לא יודעת לעכל גישה מהסוג הזה. בתפיסת עתיד, תקווה שיהיה אחרת.**

- חיבור בין הגישות - ההערכה עברה "תיעוש" וכך גם הלימודים עברו "תיעוש". צריך לשנות את "התיעוש" של בתי הספר וגם של ההערכה של הלמידה. אין היום הערכה מעצבת שנועדה לשפר את הלמידה.

חסמים בדרך:

- **צריך מדד שמתמרב את המורה.** המגזר העסקי, צריך למכור בסוף וכך נבחנים במערכת מייצרים "סימולציה" והמורים לא מחויבים. אולי צריך משהו שהמורים והתלמידים לא יעקפו אלא ירצו להשתתף.
- תכניות התערבות רבות – יכולה להיות תכנית מדהימה, תלמידים מוכשרים בקצה, אבל תפקיד המורה נשאר מאוד קטן. **תכניות שמערבות את המורים ולוקחות בחשבון את הכשרת המורים, הן מה שעושה את ההבדל.**
- יש הרבה שעושים טוב אבל **אם זה לא מסתכרן עם הכל, זה לא יעבוד.**
- יש הסכמה מסביב לשולחן לתגובה "אין זמן" בקרב מפתחי התכניות השונים.
- פותחו המון תכניות, אבל **מאחר ואין מפמ"ר מתכלל, אין מישהו שיחבר בין התכניות השונות.**
- **החסם הכי גדול נמצא בחוסר הגמישות.** אם היו מצליחים עם משרד החינוך אולי היה נראה אחרת.
- המורים עובדים בפרך אבל אין דרך לדחוף עוד תכניות התערבות. פתרון - לתת להם לבחור את התכנית. לתת גם אוטונומיה למורים וגמישות בתכנית הלימודים.
- החט"ב – פרה קורונה – היא האוכלוסייה הכי נפסדת. כל כך מעט למדו, נוצרו פערים, נוצרו חוסרים. המושג **אוטונומיה וגמישות צריכים לחלחל.**
- גם היום יש כביכול אוטונומיה (באישור המפמ"ר! – סותר אוטונומיה). **האוטונומיה היום אינה אמיתית.**
- החברה בישראל לא מעריכה ולא מוקירה את מוריה, כאמירה כוללת - **עד כמה למגזר העסקי יש מקום ביחס להסתכלות על מורים ? ועד כמה יש לו מקום להשפיע על מקום המורה בחברה הישראלית?**
- גם המגזר העסקי נתרם מאד מפעולה במערכת החינוך. אך מאד קשה לרתום אותו בגלל חסם של ההערכה של המגזר העסקי את מערכת החינוך וההיפך. כשהדגש שם, ניתן לראות תוצרים.
- **אחריות של חברה עסקית לדוג' "כיתת מפעל" – אימוץ שיעזור בהכנה לעתיד.**

רשימת משתתפי הדיון:

מנחה: מיכל לוקיץ' ירום, שיתופים
מתעד: מירי יעקובי הורוביץ, שיתופים
משתתפים/ות:
איילת אברמוביץ רובוטק טכנולוגיות
ד"ר אלי איזנברג מוסד שמואל נאמן
יוסי ביידיץ מט"ח
לאה דולב טכניון
לימור חשביאן תעשיידע
מירב בס מכון דוידסון
ניצה שיאון טכניון
סימונה הולשטיין מט"ח
עידית הלמן מקס אימפקט ישראל
ד"ר עמוס כהן מכללת אורנים
קרין לוינשטיין אשכול נגב מזרחי
תמרה עוגן מכון מופ"ת